

være ligesaa god Grund til, allerhøjest naar man ikke har villet indskrænke Bestemmelsen, men det af det ærede Udvalg snarere er foreslaaet, at den skulde udvides, at holde sig til den første Bestemmelse som til den sidste. Det synes mig ogsaa ganske rimeligt, at Reglementets Ord gjerne kunde sigte til, at det altid skulde have sit Forblivende ved Dommen undtagen i de Tilfælde, hvor det udtrykkelig var tilstaaet den Paagjældende at faae Dommen indsendt til Revision, naar han forlanger det.

Erarup: Hvilke Bestemmelser end det ærede Thing vil tage med Hensyn til de øvrige Forslag, som af Udvalget ere stillede til denne Paragraph, saa troer jeg dog i Særdeleshed at turde anbefale det andet af Udvalgets Forslag til denne Paragraph, efterat den høitærede Formand for Udvalget (Orsted) har oplyst, at der herved rettes en aabenbar Feil i den ældre Lovgivning. I Betragtning deraf troer jeg at burde anbefale denne Post til det ærede Things Antagelse.

Orsted: Naar ikke Meningen er, at Generalauditeurens Betænkning skal bortfalde, kan jeg ikke finde nogen videre Grund til at insistere paa, at der skeer Forandring i Anledning af det 101ste Afstemningspunkt. Hvad det Forslag angaaer, der har sat forskjellige Grænser for Appel med Hensyn til Arrester for Officere og for Andre, saa maa jeg, uagtet jeg finder dem consequente og overeensstemmende med Forholdenes Bestaenhed, dog troe, at der efter den Afstemning, som har fundet Sted angaaende et andet Punkt, som nylig er blevet afgjort af det ærede Thing, ikke kan være nogen Grund til at vente, at det i denne Henseende gjorte Forslag vil blive taget til Følge. Derimod kan jeg ikke Andet end med den ærede Taler, som nys yttrede sig, insistere paa, at det 102det Afstemningspunkt sættes under Afstemning; thi der er dog vist ikke den allermindste Tvivl om, at det kun er ved en Irring, at der paa eet Sted i Forordningen staar „over“ og paa et andet Sted „som ikke er fulde 100 Rbd.“; thi man kan dog umuligt sige, at en Mulkt netop paa 100 Rbd. baade kan appelleres og ikke kan appelleres; altsaa kan man ei ligesom følge Reglementet af 1808.

Men, spørger man, hvori Feilen stikker, saa kan der jo ifølge hele den øvrige Lovgivning ikke være nogen Tvivl om, at den rette Mening har været, at 100 Rbd. var den Sum, hvormed Berettigelse til Appel begyndte, og, naar der skal gives en ny Bestemmelse, troer jeg dog, at en saa aabenbar Feil i den ældre Lovgivning bør rettes. Det var en ganske anden Sag, naar man ligesom havde sagt at der skulde forholdes som hidtil, saa vilde det være mindre rigtigt, at der deri var denn, Perplexitet; thi saa var det kun at blive ved den nærværende Lovbestemmelse, som dog i alt Fald kun vilde gjælde i en overmaade kort Tid.

Da Ingen videre ønskede at yttre sig, gik man over til Afstemning, hvorved:

1) Forslag af Udvalget:

At i 2det Stykke 3die og 4de Linie Ordene: „kun at Dommene forelægges Kongen igennem Justitsministeriet“ udgaae; forkastedes med 32 Stemmer imod 2.

2) Forslag af Udvalget:

at i 4de Linie Ordet „over“ forandres til i det Mindste“; vedtoges med 29 Stemmer imod 3.

3) Forslag af Udvalget:

At i 5te Linie mellem Ordene „Rbd.“ og „med“ indskydes „en Officere“; forkastedes eenstemmig med 35 Stemmer.

Som en Følge deraf bortfaldt Udvalgets Forslag; at „8“ forandres til „14“.

4) Forslag af Udvalget:

at efter „Dage“ indskydes „en Underofficere“, hvorimod „eller“ udgaaer; forkastedes eenstemmig med 35 Stemmer.

5) Forslag af Udvalget:

at efter „Grad“ tilføies „og en Underofficere eller Menig med Arrest i over 4 Uger.“ forkastedes eenstemmig med 34 Stemmer.

6) Udkaftets § 41 med den vedtagne Forandring, saalydende:

Naar Fremgangsmaaden ved Krigsretsdømmes Appel til en militair Overdomstol er fastsat ved Lov, skal der med Hensyn til de ved Borgervæbningens Krigsretter assagte Domme forholdes paa samme Maade, dog med de nærmere Bestemmelser, som maatte findes fornødne.